

Năm Mậu Tuất 2018 Nói Chuyện Con Chó

Tết ta năm nay là năm con Chó, là con Giáp thứ 11 của Thập Nhị Chi và theo vòng Lục Thập Hoa Giáp là năm Mậu Tuất. Phải 60 năm sau nữa thì Tết ta Xuân Mậu Tuất này mới quay vòng trở lại và mỗi dịp Tết âm lịch đến (Xuân về) thì người ta thường nói về con vật của năm mới này. Thế nên:

Theo các nguồn khảo cổ, Chó là thú vật đầu tiên được con người nuôi dưỡng trong các loài gia súc: Chó, Dê, Trâu, Bò, Ngựa, Lừa... Tại sao Chó lại là thú vật đầu tiên mà con người chọn nuôi dưỡng? Có thể ở buổi đầu khi đi săn bắn trong tự nhiên, thợ săn gặp một ổ Chó, giết chết Chó mẹ, mang các Chó con về nuôi rồi các Chó con đó lớn dần lên đi theo thợ săn và với tập tính di truyền đã giúp thợ săn trong công việc săn bắt thú vật ngoài thiên nhiên. Thấy Chó được việc nên người ta giữ lại để nuôi và thuần hóa dần dần. Chó này là giống Chó Sói và nó đã được con người chọn nuôi kể từ khi đó. Từ khi đó ở đây người ta ước tính khoảng 1000 năm ở Iran, 6000 năm ở Đan Mạch, 7000 ở Trung Hoa, 7500 năm ở Anh và lâu hơn nữa từ 9000 đến 14000 năm ở Châu Mỹ. Nói thì nói vậy nhưng việc thuần hóa Chó cũng phải trải qua nhiều thế hệ thì con vật này mới thành Chó nhà hoàn toàn. Tổ tiên của Chó sinh sống cách đây cả 30, 40 triệu năm ở vùng Bắc Mỹ và theo National Geographic khoảng 8 triệu năm về trước, tại vùng Bắc Mỹ này có một loài Chó to lớn với hàm răng sắc bén cùng hai nanh dài chuyên ăn thịt sống tên là *Epicyon*. Con Chó *Epicyon* này chuyên săn mồi là những thú ăn cỏ có sừng, thân xác to hơn chúng nhiều. Ngày nay, hình thể và màu lông của Chó thay đổi nhiều hơn hết so với mọi loài thú vì do con người can thiệp vào sự sinh sản của loài Chó (bằng cách pha giống) nên chúng có nhiều loại hơn trước kia. Các giác quan như thị giác, thính giác và khứu giác phát triển mạnh nên Chó có mắt to, tai dựng và mũi nhạy, nhờ đó chúng có thể trông thấy một chuyển động dù nhỏ nhất, nghe rõ tiếng kêu ở khoảng xa và đánh hơi thật chính xác khi đi săn con mồi đơn độc hoặc theo bầy. Thời gian mang thai trung bình của Chó kéo dài khoảng 60 đến 62 ngày, có thể sớm hơn hoặc kéo dài đến 65 ngày. Lúc mới ra đời, Chó con không có răng nhưng chỉ sau 4 tuần đã có thể mọc được 28 răng cho đến khi có đầy đủ là 42 chiếc. Người ta đã tính được rằng: Chó 1 năm tuổi tương ứng với người 16

tuổi. Chó 2 tuổi tương ứng với người 24 tuổi. Chó 3 năm tuổi bằng người 30 tuổi và sau đó, cứ thêm một năm tuổi Chó bằng 4 năm tuổi người.

Theo thống kê, hiện có trên 400 giống Chó và nếu kê ra hết thì phải một quyển sách dày. Xin kể sơ sơ thôi: Bergie Đức, Collie, Dachshund, Đốm, Pug, Pungsan, Dobermann, Pitbull, Husky, Ngao Tây Tạng, Greyhound, Rampur, Whippet, Sloughi, Azawakh, Borzoi, Chihuahua, Japan Dog, Peking Dog, Saluki, Golden, Retriever, Great Dane, Chó Phú Quốc, Bulldog, Foxhound, Bedlington, Chow Chow... Căn cứ vào sở trường, hình thể, đặc tính của chúng thì đại loại người ta tạm chia thành những giống Chó sau: Giữ nhà, Cảnh sát (dò tìm ma túy, tội phạm), Săn thú, Lao dịch (kéo xe, chặn cừu, dẫn đường người mù...), Cảm tử (mang mìn trên lưng để chui xuống gầm xe tank đối phương), Cứu thương, Liên lạc (đưa thư), Thể thao (trong môn đua Chó, đấu Chó), Giữ nhà, Kiểng và Nuôi để ăn thịt. Màu lông Chó thường là: Vàng, Đỏ, Trắng, Đen, Nâu, Xám, Đốm, Tạp Nham (3 hoặc 4 màu pha trộn)... và có các loại lông như: Xù, Dài, Xoăn, Ngắn, Bờm xồm, Bù xù hoặc ít lông đến nỗi tưởng như con Chó đó chỉ có da không. Nhân loại thì tùy theo tính hạnh mà có người dữ, kẻ hiền, người ác độc, kẻ củ mủ cù mì, người thanh cao, kẻ bần tiện... thì trong loài Chó cũng có các giống khuyến hạnh như: hung hiểm, dễ thương, dữ dằn, ngoan ngoãn, khôn, ngu đần. Những người nuôi dạy Chó ở các trung tâm dạy thú cho biết Chó khôn thì chỉ một năm huấn luyện, nó thông hiểu sự việc được dạy, biết ý chủ muốn và làm được việc. Gặp con Chó đần độn, nửa năm trời cũng chưa hoàn thành các điều huấn luyện cơ bản của trung tâm dạy thú. Chó còn được dạy chỉ ăn thức ăn do chính tay người chủ đưa cho. Thức ăn gặp bên ngoài hay từ tay người khác thì chúng không màng đến. Kích thước của loài Chó cũng khác biệt: Cao, Lùn, Thanh mảnh, Bự chảng, Nhỏ xíu, Dài đòn, Bệ vệ... Mặt Chó cũng đặc biệt so với các loài vật khác. Ta thấy hầu như các giống vật như Voi, Cọp, Nai, Mèo, Ngựa... thì chúng chỉ một khuôn mặt. Trâu, Bò, Dê... có khác nhau chút đỉnh ở cặp sừng nhưng ở loài Chó thì mặt chúng khác nhau. Xin kể tóm tắt: Chó mặt dài (Doberman, Dachsund, Sloughi...), Chó mặt ngắn (Jindo, Lundehun, Phú Quốc, Shiba Inu...), Chó mặt vuông (Bulldog, Bug, Mastiff...). Mặt Chó còn khác biệt nhau ở chỗ có giống lại mõm ngửa lên, giống thì nằm ngang hoặc chúm xuống. Tai Chó có giống thì cụp xuống, giống thì xoay ngang, giống thì quay về hướng trước mặt, giống thì bị bộ lông đầu che kín hết cả hai tai. Khoa di truyền học cho biết những căn bệnh của người như đau tim, ung thư, mù lòa, tiểu đường, phong cùi, tiêu chảy, dại, ghẻ... thì những bệnh này cũng có ở loài Chó.

Chó Trong Văn Chương Việt:

Trong văn chương nước mình thì có khá nhiều truyện về loài Chó nhưng theo Phạm Thăng Vũ (PTV) thì có 2 truyện hay nhất, nhiều người biết nhất nên xin kể vắn tắt:

1. Giết Chó Khuyên Chồng

Xưa một nhà có hai anh em, anh thì giàu có, em thì nghèo đói thế mà người anh không ngó ngàng gì đến em mình cả. Người anh chỉ kết bạn với nhiều người khác và lúc nào cũng rượu chè bài bạc với đám bạn này. Người em cũng đành chịu, chẳng hề phàn nàn, than van hay giận dữ gì. Vợ của người anh thì khác, vẫn bảo chồng:

– Sao anh không thương đến gia đình chú ấy, cùng ruột thịt máu mủ mà lại chỉ biết đến người dưng.

Người anh nghe vậy, cãi:

– Đàn bà biết gì, chỉ giỏi ví von. Giàu vì bạn-sang vì vợ... nghe chưa!

Vợ thấy chồng như vậy thì chẳng biết làm sao, nhân có một buổi người chồng đi vắng, ở nhà có con chó chết (truyện nói là do người vợ đánh chết), người vợ lấy chiếu bọc lại rồi để ở xó vườn. Khi người chồng về, vợ làm bộ sợ hãi, bảo:

– Khi trưa, có thằng bé ốm yếu vào xin ăn. Tôi bận chút việc chưa kịp lấy cơm cho thì nó chửi. Tức mình, tôi phang cho nó một gậy vậy mà nó lăn quay chết liền. Nhà tính sao thì tính, tôi bó chiếu nó còn để ở góc vườn kia.

Chồng nghe vậy thì hoảng hốt liền chạy tìm mấy gã bạn thân nhất, kể sự tình và nhờ đám này chôn xác thằng bé nhưng đều bị họ từ chối. Người bảo bận việc này, kẻ nói vướng chuyện kia... không thể đến giúp được. Sẩm tối, chồng quay về nhà bảo vợ:

– Chẳng ai chịu giúp cả. Giờ biết làm sao?

Vợ nói:

– Mình thử sang nói với chú nó vậy, biết đâu!

Chồng sang gọi người em, thì em nhận lời, bảo rằng:

– Ta nhân đang đêm tối phải mau chôn ngay chớ chậm trễ.

Rồi cả hai anh em ra chỗ bó chiếu cùng với người vợ khiêng cái xác đi chôn. Xong đâu đấy cả bọn về nhà. Lúc người em về rồi, người vợ mới bảo chồng:

– Hôm nay may mà có chú nó sang giúp cho không thì hai vợ chồng mình còn chật vật. Anh em như thế tay chân thật đúng. Ở đời người ta đã nói:

*Bạn bè mấy kẻ đá văng
Hòng khi mưa nắng nhờ nhau
Khi không lăm kẻ ra vào
Đến khi hoạn nạn thì nào thấy ai.*

Chồng nghe vợ nói vậy, yên lặng như hồi hận như dần tỉnh.

Sáng hôm sau, mấy người bạn của chồng kéo đến chật nhà đòi ăn tiền nếu không họ sẽ đi cáo quan. Người chồng sợ đã toan đưa tiền cho họ nhưng người vợ không chịu, còn bảo đảm người đó muốn làm gì thì làm. Thấy không có tiền, đám bạn này liền đi cáo quan thật. Quan lập tức cho lính bắt hai vợ chồng người anh ngay. Người chồng thì sợ nhưng người vợ bảo cứ yên tâm.

Lúc quan điều tra, người vợ khai hết sự tình đã giết Chó để thử bạn chồng và cảnh tỉnh chồng như vậy. Quan cho lính đến chỗ chôn xác, quật lên xem thì thấy đúng là một xác Chó. Quan liền phạt đòn mấy gã bạn chồng và khen người vợ đã khéo léo Giết Chó Khuyên Chồng. Kể từ đó, người chồng mới thôi kết bạn với các gã này và đỡ dần trông nom người em rất ân cần tử tế.

2. Chó Đá Vẫy Đuôi

Xưa có người học trò, hôm nào đi học cũng phải qua một chỗ có tượng con Chó đá (truyện không nói con Chó đá này ở đâu) đang quỳ hai chân. Cũng có những học trò khác đi ngang qua đó thì không có việc gì xảy ra duy chỉ có người học trò này thì con Chó đá nhồm dậ, vẫy đuôi với bộ dạng như mừng gặp chủ. Vài lần như vậy thì người học trò lấy làm lạ, mới hỏi con Chó đá:

– Học trò qua lại đây cũng đông, sao mà không mừng mà chỉ mừng riêng mình tao?

Con Chó đá đáp:

– Thầy đi thi khoa này sẽ đậu, chỉ mình thầy thôi, mấy người kia rớt cả. Sở Thiên Tào đã định như vậy nên tôi phải kính trọng thầy, đâu dám khinh thường.

Người học trò về nhà kể lại chuyện đó cho cha mẹ nghe. Sau đó, người cha bắt đầu hống hách ta đây với những người sống gần bên. Có bữa, khi dắt trâu ra đồng cày ruộng thì để trâu dẫm cả vào lúa người khác. Người đó nói, ông bỏ đi không đáp lời. Hôm sau, trâu ông lại dẫm vào lúa người ta lần nữa. Chủ ruộng thấy vậy chạy lại kêu ông thì ông trừng mắt, dọa:

– Khoa này con ông đỗ, chúng mà sẽ coi ông!

Chủ ruộng thấy ông nói vậy, không dám lời thôi gì nữa.

Hôm sau, người học trò đi học ngang qua chỗ con Chó đá thì không thấy nó nhồm dậ nữa. Bận về cũng vậy, nó cũng không mừng như trước. Người học trò thấy khác, mới hỏi con Chó:

– Hàng ngày tao qua đây, mà vẫn vẫy đuôi mừng tao. Sao hôm nay lại không như vậy nữa?

Con Chó đá nói:

– Sở Thiên Tào đã gạch tên thầy rồi vì cha thầy hống hách với người khác. Thầy không đỗ được nữa thì cũng giống như các học trò khác nên tôi không phải kính trọng thầy.

Người học trò về nhà và kể lại lời con Chó đá cho cha mẹ nghe. Người cha lấy làm hối liên bỏ hết thói khoe khoang và còn đến tạ lỗi với người chủ ruộng. Khoa thi đó, người học trò rớt nhưng không lấy đó mà nản chí, lại vẫn chăm chỉ học hành. Người cha thì sửa tính tu thân như muốn tích đức cho con trai mình.

Bằng đi cả một thời gian mấy năm như vậy cho đến một hôm khi người học trò đi ngang qua con Chó đá thì nó nhồm dậy, vẫy đuôi mừng như trước kia. Người học trò hỏi thì con Chó đá nói:

– Ba năm tu thân tích đức đã đủ chuộc lại lỗi lầm cũ nên Sở Thiên Tào đã định khoa này cho thầy thi đỗ.

Người học trò nghe nói vậy, về nhà giữ kín không kể chuyện cho cha mẹ biết lại cố công học hành chăm chỉ hơn nữa. Người học trò sau này đi thi thì đỗ ngay và còn đỗ cao hơn nhiều người khác.

Mộc Tồn, Hạ Cờ Tây hay Nai Đồng Quê:

Khi nói về Chó thì phải nói đến món thịt Chó mà nhiều người vẫn gọi là Mộc Tồn, Hạ Cờ Tây hay Nai Đồng Quê. Mộc là Cây từ chữ 木 và Tồn là Còn từ chữ 存 trong ngôn ngữ nước Tàu. Cây Còn đọc ngược lại thành Con Cây và Hạ Cờ Tây khi nói lái sẽ là Hạ Cây Tư còn Nai Đồng Quê là cách nói văn vẻ, ví thịt Chó như thịt Nai ở Đồng Quê (không phải Nai rừng). Không hiểu do từ khi nào mà người ăn thịt Chó lại gọi con Chó là con Cây vì ta biết Cây (Chồn) là một giống thú rừng nhỏ con hơn Chó, thuộc loài ăn tạp (thịt sống và hoa quả...) và không có họ hàng gì với Chó cả. Có các giống Cây còn tiết ra được chất xạ (mùi hương) mà người ta dùng để chế tạo nước hoa xịt vào cơ thể người. Có người thì bảo việc gọi thịt Chó là thịt Cây mới chỉ bắt đầu khi có dòng người miền Bắc di cư vào Nam dịp 1954 vì trước đó, dân miền Nam hầu như không ăn thịt Chó. Điều này cũng dễ hiểu vì sản vật tại các địa phương miền Nam quá dồi dào, cá tôm ăn còn không hết thì ai mà thèm ăn thịt Chó. Khi đó, Chó nhà nuôi bị chết thì người ta đem chôn. Chỉ người Bắc di cư ăn thịt Chó thôi và để tránh cái nhìn không thiện cảm với dân địa phương, họ đã dùng chữ Cây để thay

cho Chó. Nói tắt, trong tiếng Việt khi nói thịt Cầy là người ta ám chỉ đó là thịt Chó chứ không là con vật nào khác và khi một ai đó làm thịt một con Cầy (Chồn) thực thụ thì họ lại nói rõ đây là Cầy, không phải Chó. Ngày nay thì dân miền Nam có nhiều người ăn được thịt Chó y như dân miền Bắc và họ còn chế biến thêm nhiều món ăn khác mới từ thịt con vật này nữa.

Đúng rồi Mộc Tồn.

Ở những nước như Mỹ, Anh, Pháp, Đức... thì Chó được chủ nuôi bằng thực phẩm đóng hộp, đồ khô và được coi là thú cưng số một. Còn những nước khác thì đại loại khi chủ ăn gì thì Chó ăn nấy (đồ thừa còn lại trên bàn) nên đây cũng là cách tại sao có nhiều nhà nuôi Chó để giữ nhà. Ai đã nuôi Chó chắc từng thấy có lúc Chó ăn cỏ tươi như Trâu Bò. Việc này rất hiếm thấy và khi ăn cỏ rồi có con Chó ói ra, con khác thì không. Người ta chưa biết lý do tại sao Chó lại ăn cỏ như vậy ngoài suy đoán từ nguyên thủy xa xưa, có thể Chó từng ăn cỏ như Trâu Bò rồi sau chuyển hóa thành giống ăn thịt.

Với dân ở các nước thuộc vùng Bắc Mỹ và Âu Châu thì việc ăn thịt Chó là điều cấm kỵ, ghê tởm, dã man như ăn thịt người vì dân ở các nước này coi con Chó là bạn thân chung sống cùng trong một mái nhà. Việc giết hay không giết con vật để ăn thì còn tùy theo hoàn cảnh lịch sử, tôn giáo hay niềm tin của từng nhóm dân tộc. Không thể nói do vì ăn thịt con vật

nào đó mà giống dân này văn minh hơn giống dân kia. Dân theo đạo Hồi, tín đồ Do Thái giáo không ăn thịt Heo, dân Ấn không ăn thịt Bò, dân Âu Châu ăn thịt Ngựa, dân Trung Đông ăn thịt Cừu thịt Dê... phần lớn do tập quán, tín ngưỡng. Nói chung, dân Bắc Mỹ, dân Âu Châu hầu như không bị tình trạng thiếu thịt vì ngành trồng trọt, chăn nuôi đã được kỹ nghệ hóa tối đa nên sản xuất nông nghiệp dư thừa khiến việc nuôi gia súc cũng dễ dàng theo. Heo, Gà, Bò nuôi được nhiều nên chuyện ăn thịt Chó là việc không thể có trong cái nhìn của họ. Trong thực tế, khi gặp cảnh chiến tranh, người dân của các nước này cũng từng có lúc phải ăn thịt Chó nhưng trong điều kiện sống thông thường thì lại khác vì thịt Heo, Gà, Bò dư thừa trong các bữa ăn gia đình thì con Chó chỉ còn chức năng làm cảnh. Ở địa vị làm cảnh này, Chó trở thành bạn thân thiết với những người cô đơn (góa bụa do hôn nhân gãy đổ, con cái bỏ bê), bệnh tật. Không có người bầu bạn thì họ đành bầu bạn với Chó vậy. Có người nuôi một con Chó cả hàng chục năm trời nên họ săn sóc rất cẩn thận. Chó có tên gọi, lông được cắt tỉa định kỳ và nhuộm màu. Chó có quần áo, đi tiệm thú y khám bệnh và có thức ăn riêng đúng phép dinh dưỡng. Chó được cưng chiều quá sức đến nỗi tại Hoa Kỳ có câu so sánh: Nhất trẻ em, nhì phụ nữ, ba Chó và sau cùng mới đến lượt đàn ông.

*Kiếp sau xin chớ làm người
Làm thân con Chó thành thơ Hoa Kỳ*

Trở về với các xứ mà việc ăn thịt Chó là chuyện bình thường là chuyện văn hóa ẩm thực quốc gia. PTV Xin liệt kê vài quốc gia ăn thịt Chó khiếp đảm kinh hồn như sau:

Trung Cộng:

Chắc chắn vẫn và sẽ là quốc gia ăn thịt Chó nhiều nhất châu Á (và có lẽ đứng đầu cả thế giới) với số lượng 20 triệu con Chó bị giết mỗi năm. Có những vùng hàng năm có hẳn một lễ hội giết Chó và trong ngày này với khoảng 5000 tới 15000 con Chó bị làm thịt. Đã từng có một lễ hội thịt Chó tại thành phố Ngọc Lâm thuộc tỉnh Quảng Tây và đã gặp phải phản ứng dữ dội của các nhà hoạt động vì quyền động vật. Trước khi Thế Vận Hội Bắc Kinh 2008 diễn ra, chính phủ nước này đã yêu cầu bỏ món thịt

Chó ra khỏi thực đơn của các nhà hàng để không gây khó chịu, ghê tởm cho du khách nước ngoài khi họ du lịch đến đây.

Việt Nam:

Xếp hạng thứ hai có phần chắc là nước ta với hơn 5 triệu con Chó bị giết ăn thịt hàng năm. Cũng do nhu cầu tiêu thụ thịt Chó khá lớn nên đã xảy ra hiện tượng trộm Chó để đáp ứng nguồn tiêu thụ cho các quán thịt Cầy. Những vụ trộm Chó này được gọi cái tên chung là Cầu Tặc. Ở ngoại quốc, hành vi trộm Chó thường nhắm đến những con Chó cưng của gia chủ với mục đích đòi tiền chuộc. Tại Việt Nam, hành vi trộm Chó phổ biến với mục đích chính là bắt những con Chó rồi đem bán cho các quán nhậu để chế biến món thịt Cầy. Bắt trộm Chó như vậy, kẻ phạm pháp đã gặp phải phản ứng dữ dội từ phía người chủ con Chó. Nhiều cầu tặc bị người dân khi bắt được đã bị đả thương đến bỏ mạng từng gây tranh cãi giữa giá trị con Chó và sinh mệnh một con Người nhưng các vụ hành hung người trộm Chó vẫn không giảm nhẹ. Chó ở Việt Nam dùng làm thịt thường là Chó cỏ không phải các loại Chó kiểng vì được cho là vừa đắt vừa không ngon. Ở miền Bắc Việt Nam, thịt Chó được một bộ phận dân cư đặc biệt ưa chuộng. Những vùng thịt Chó nổi tiếng (hoặc đã từng nổi tiếng) đến mức được định danh là thương hiệu thì có thể kể: Thịt Chó Nhật Tân, Vân Đình (Hà Nội), thịt Chó Việt Trì (Phú Thọ), thịt Chó Tiên Lãng (Hải Phòng), thịt Chó Cầu Vòi (Nam Định)... Tại miền Nam Việt Nam, như đã nói ở trên, từ những thập niên 1940 trở về trước, việc ăn thịt Chó không phổ biến (gần như không có) trong dân chúng. Chỉ từ sau 1954, khi người dân từ miền Bắc di cư vào thì người miền Nam dần dần mới biết đến thịt Chó như một món ăn lạ, ngon. Trước kia thì chỉ những vùng có đông người Công giáo di cư như Hồ Nai, Biên Hòa... mới có các quán thịt Cầy nhưng thời bây giờ, tại Sài Gòn và các vùng ngoại ô hoặc ở các tỉnh lỵ xa, thật dễ dàng kiếm ra ngay một tiệm Mộc Tồn.

Một met thịt Cây kiệu Việt Nam.

Hàn Quốc:

Tuy không rõ con số Chó bị giết làm thịt hàng năm nhưng Hàn Quốc cũng có những phố thịt Cây như bên Việt Nam (từng có lúc đông nhất với 1500 tiệm thịt Chó tại thủ đô Hán Thành). Tuy nhiên, cùng với sự phản đối ngày càng nhiều của các tổ chức bảo vệ động vật và dư luận quốc tế, người Hàn Quốc đang dần thay đổi thói quen và phong tục ăn thịt Chó. Chúng ta còn nhớ trong dịp Thế Vận Hội năm 1988 và Giải Vô Địch Túc Cầu Thế Giới 2002 tại Hán Thành, chính phủ Hàn Quốc phải cho đóng cửa các nhà hàng bán món thịt Cây để tránh bị những người phương Tây yêu động vật kêu gọi tẩy chay. Hàn Quốc cũng đẩy mạnh các phong trào nhằm kêu gọi người dân trong nước không ăn thịt Chó nữa. Dưới sức ép mạnh mẽ và những chiến dịch vận động quyết liệt này, thói quen ăn thịt Chó trong xã hội Hàn Quốc ngày nay đã có những thay đổi. Năm 2015, chỉ còn khoảng 30% người Hàn Quốc còn ăn thịt Chó và 59% người trẻ Hàn Quốc dưới 30 tuổi hoàn toàn chưa từng ăn thịt Chó. Trong đó, 62% số người nói rằng Chó là vật nuôi chứ không phải thực phẩm, và việc ăn thịt Chó đã bị coi là một nét văn hóa lỗi thời cần phải loại bỏ.

Đài Loan:

Người dân Đài Loan tin rằng ăn thịt Chó có lợi cho sức khỏe, bao gồm việc cải thiện tuần hoàn và tăng nhiệt độ cơ thể. Năm 2001, do áp lực của các nhóm phúc lợi động vật trong nước đồng thời mong muốn nâng cao nhận thức quốc tế và dù bị một số dân chúng phản đối, chính phủ Đài

Loan áp đặt một lệnh cấm bán thịt Chó. Ngày 17 tháng 12 năm 2007, một luật khác đã được thông qua, tăng đáng kể tiền phạt dành cho người bán thịt Chó. Vào tháng 4 năm 2017, Đài Loan trở thành nước châu Á đầu tiên chính thức cấm ăn thịt Chó (và thịt Mèo) cũng như phạt tù đối với những người giết và tra tấn thú vật. Đạo luật Bảo vệ Động vật được luật pháp thông qua nhằm mục đích trừng phạt việc bán, mua hoặc tiêu thụ thịt Chó (hoặc thịt Mèo) với mức phạt từ 50.000 Đài tệ (Taiwan Dollar) đến 2 triệu Đài tệ. Những sửa đổi luật cũng tăng cường trừng phạt đối với những người cố tình làm hại động vật đến mức tối đa là 2 năm tù giam và phạt tiền từ 200.000 Đài tệ đến 2 triệu Đài tệ.

Phi Luật Tân:

Tại quốc gia này, thịt Chó được bán với giá 1,3 đô la/kg. Việc kinh doanh, bán thịt Chó mang lại cho nước này khoản doanh thu gần 3,8 triệu đô la với ước tính gần 500.000 con Chó bị giết mỗi năm.

Người ta nói con Chó là con vật và theo nhu cầu sinh tồn khi cần thì ăn thịt Chó cũng như ăn thịt các con vật khác thôi, Vật dưỡng Nhơn mà. Người ăn được thịt Chó (đến mức nghiện) thì ca tụng không món thịt nào ngon bằng. Dân Tàu nói thịt Chó là hương nhục, người Việt nói ăn thịt Chó mà bị dính kẽ răng ba ngày sau lấy tăm xỉa vẫn còn thơm.

Những Năm Chó Trong Sử Việt:

Có nhiều năm Tuất đã trôi qua trên nước Việt nên PTV xin kể những năm Tuất quan trọng, cần biết:

– *Nhâm Tuất 179 trước Công Nguyên*: Triệu Đà đánh chiếm nước Âu Lạc, chấm dứt mối tình Mỵ Châu-Trọng Thủy mà diễn biến mối tình này đã đi vào kho tàng truyện cổ nước ta.

– *Mậu Tuất 938*: Ngô Quyền đánh tan quân Nam Hán trên sông Bạch Đằng, mở đầu thời kỳ độc lập.

– *Canh Tuất 1010*: Tháng 7 năm này, Lý Công Uẩn dời đô từ Hoa Lư (Ninh Bình ngày nay) đến Đại La và đổi tên là Thăng Long, mở đầu cho sự phát triển lâu dài của nhà Lý tồn tại 216 năm.

– *Nhâm Tuất 1322*: Là năm mất của Lê Văn Hưu (thọ 93 tuổi). Ông là tác giả bộ Đại Việt Sử Ký, chép sử nước ta từ đời Triệu Vũ đế (207 trước Công Nguyên) đến đời Lý Chiêu Hoàng (1224). Đại Việt Sử Ký là bộ sử đầu tiên của nước ta.

– *Nhâm Tuất 1442*: Vua Lê Thái Tông, hoàng đế thứ hai của thời Hậu Lê trong sử Việt khi đi tuần thú có ghé thăm vườn vải (xã Đại Lại, ven sông Thiên Đức) thuộc thung thổ của quan Hành Khiển Nguyễn Trãi và vì vua chết đột ngột đã tạo thành án Lệ Chi viên khiến Nguyễn Trãi cùng người thiếp Nguyễn Thị Lộ phải chết chung sau đó (án tru di tam tộc).

– *Mậu Tuất 1778*: Con trai Lê Quý Đôn (1726-1784) là Lê Quý Kiệt thi Hội nhờ viên quan Huấn đạo Đinh Thì Trung gạ văn. Sự việc bị phát giác, Lê Quý Kiệt phải trở về làm dân, Đinh Thì Trung bị phát phối. Thời đó có câu:

*Thì Trung tổng phối, chấn Yên Quảng chi văn phong
Quý Kiệt hoàn dân, tắng Duyên Hà chi đình suất.*

– *Bính Tuất 1838*: Phan Thanh Giản thi đậu Tiến sĩ. Đây là ông tiến sĩ thứ nhất và duy nhất của vùng đất Nam Kỳ Lục Tỉnh.

– *Nhâm Tuất 1862*: Cao Bá Nhạ bị bắt vì chú ruột là Cao Bá Quát tám năm trước đó đã tham gia vụ nổi loạn ở Mỹ Lương nhưng thất bại. Vì Cao Bá Quát gây tội khiến triều đình làm án tru di tam tộc nên Cao Bá Nhạ phải bỏ trốn sống náu thân ở nơi khác. Trong ngục ông viết một bài biểu trần tình (Trần tình văn) và một khúc ngâm (Tự tình khúc) trình lên nhà cầm quyền để tự minh oan cho mình, nhưng vẫn bị triều đình Huế đày lên mạn ngược (không tài liệu nào ghi địa danh cụ thể) và rồi chết ở đấy.

– *Bính Tuất 1886*: Vua Đồng Khánh lên ngôi, chỉ thị mở ân khoa, tạo cơ hội cho các sĩ tử vác lều chõng dự thi. Năm này, nhà thơ Tú Xương (Trần Tế Xương 1870-1907) mới 17 tuổi đã dự thi hương lần thứ nhất và trượt (còn trượt thêm 7 lần nữa).

– *Mậu Tuất 1898*: Trương Vĩnh Ký mất tại Chợ Quán thuộc vùng Sài Gòn ngày 1 tháng 9 năm này. Ông để lại hơn 100 tác phẩm về văn học, lịch sử, địa lý, từ điển và dịch thuật. Riêng đối với nền báo chí Quốc Ngữ Việt Nam, ông được coi là người tiên phong, bởi ông chính là người sáng lập và quản trị tờ báo quốc ngữ đầu tiên mang tên là Gia Định Báo. Theo "Tiểu dẫn về cuộc đời Trương Vĩnh Ký" in trong Tổng Tập Dư Địa Chí Việt Nam, Trương Vĩnh Ký sử dụng thông thạo hoặc biết được 27 ngoại ngữ, nên ông trở thành một trong số ít những người biết nhiều thứ tiếng ở Việt Nam, và đứng vào hàng những người biết nhiều ngoại ngữ bậc nhất trên thế giới.

– *Bính Tuất 1946*: Đây là năm đầy biến động với lịch sử nước Việt cận đại xin kể vắn tắt như sau: Ngày 6 tháng 1, bầu cử Quốc Hội chính Phủ Liên Hiệp. Ngày 2 tháng 3, phiên họp đầu tiên Quốc Hội. Ngày 6 tháng 3, thực dân Pháp đổ bộ vào cảng Hải Phòng, buổi chiều cùng ngày Hiệp định Sơ Bộ được ký bởi Sainteny, Hồ Chí Minh và Vũ Hồng Khanh. Ngày 26 tháng 3, bác sĩ Nguyễn Văn Thinh thành lập chính phủ nước Cộng Hòa Nam Kỳ. Hội nghị Trù bị Đà Lạt được tổ chức từ ngày 18 tháng 4 đến ngày 11 tháng 5 tại thành phố Đà Lạt. Hội nghị Fontainebleau tổ chức tại Pháp từ tháng 7 đến tháng 12. Ngày 3 tháng 11, Hồ Chí Minh thành lập Chính phủ Liên Việt. Ngày 19 tháng 12, Hồ Chí Minh kêu gọi toàn quốc kháng chiến chống thực dân Pháp.

– *Mậu Tuất 1958*: Ngày 8 tháng 2, Ủy Hội Quốc Tế Kiểm Soát Đình Chiến (thành lập ngày 11-8-1954) dọn trụ sở chính từ Hà Nội vào Sài Gòn. Ngày 2 tháng 3, Tổng thống Ngô Đình Diệm đưa 20.000 đồng bào nghèo miền Trung lên Pleiku khai khẩn đất đai. Ngày 26 tháng 4, chính phủ Quốc Gia Việt Nam tuyên cáo bác bỏ đề nghị hiệp thương của chính quyền Cộng Sản Bắc Việt. Ngày 22 tháng 8, khánh thành đường xe lửa Tuy Hòa-Quy Nhơn. Ngày 6 tháng 11, Tổng thống Hàn Quốc Lý Thừa Vãn thăm viếng Sài Gòn.

– *Canh Tuất 1970*: Thảm nạn Cáp Duôn (người Miên giết Việt kiều) xảy ra tại Cam Bốt. Ngày 28 tháng 4, quân lực Việt Nam Cộng Hòa dưới quyền chỉ huy của tướng Đỗ Cao Trí mở cuộc hành quân tên Toàn Thắng tiến vào lãnh thổ Cam Bốt (vùng Mỏ Vẹt, Lưỡi Câu) để tấn công Việt Cộng (Cục R), để giải cứu và hồi hương hàng trăm ngàn Việt kiều về nước. Don Luce,

một người phản chiến Hoa Kỳ tố cáo cái gọi là Chuồng Cọp tại trại giam Côn Đảo khiến Hoa Kỳ phải phái dân biểu Philip đến tận nơi điều tra và ông Philip sau đó đã báo cáo: Những điều Don Luce trình bày đều sai sự thật. Đêm 20 rạng ngày 21 tháng 11, đại tá Athur Simon chỉ huy chiến dịch Ivory Coast tập kích vào một trại tù tại Sơn Tây (gần Hà Nội) để giải cứu tù binh phi công Mỹ.

Chó Trong Thành Ngữ Tiếng Việt:

Thành ngữ là tập hợp những từ quen dùng để chỉ một sự việc được lưu truyền trong dân gian, trong văn chương hoặc một nghĩa được định danh rồi. Chó trong thành ngữ tiếng Việt khá nhiều, PTV xin kể một số:

- Đánh Chó không kiêng mặt chủ nhà: Không biết kiêng nể ai đó.
- Hàm Chó vó Ngựa: Chó hay cắn, Ngựa hay đá nên phải cẩn thận giữ mình.
- Nai dạt móng, Chó le lưỡi: Chỉ một sự việc khiến cả hai bên bị thiệt hại như nhau.
- Chó ăn đá, Gà ăn muối: Chỉ vùng đất cằn cỗi, trơ trọc, nghèo khổ...
- Chó ăn vụng bột: Có hành vi lấm lét, sợ sệt để lộ ra ngoài.
- Chó cậy gần nhà, Gà cậy gần chuồng: Chỉ người ỷ thế làm càn bậy.
- Chó chạy cùng đường, Chó dại cùng đường, Chó cùng cắn giậu: Chỉ người lâm cảnh tuyệt vọng hết đường xoay sở, thường làm liều.
- Chó ngáp phải Ruồi: Chỉ người gặp vận may ngẫu nhiên mà thành công.
- Chó nháy bàn độc: Chỉ người bất tài, dốt nát, kém cỏi nhưng gặp thời chiếm được địa vị cao.
- Chó đâu sủa ở chỗ không-Chẳng thẳng ăn trộm cũng ông ăn mày: Chỉ một việc làm, một hành động không do vô cố mà thành. Câu này làm nhớ đến một thời kỳ ở các vùng quê, để không bị Chó sủa ban đêm khi mò về

hoạt động, đám Việt Cộng nằm vùng ra lệnh ngầm buộc dân làng phải giết hết Chó nuôi trong nhà.

– Muốn giết một con Chó, chỉ cần bảo nó bị bệnh dại: Vu oan cho người lành vô tội.

Chó không chê gia chủ nghèo

Các nghiên cứu về động vật cho rằng con Chó có trí khôn bằng trí khôn của đứa bé lên 5, 6 tuổi và hầu như ở thời niên thiếu thì ai cũng từng có lúc kề cận (nuôi) một con Chó. PTV cũng đã từng nuôi một con Chó khi con vật vừa mất mẹ. Chó mẹ của một gia đình gần nhà bị xe cán chết bỏ lại đàn 5 Chó con nhỏ vừa mới mở mắt. Chó con quá nhỏ sợ khó giữ nuôi được nên chủ nhà mới gọi người hàng xóm cho bớt. PTV nghe chuyện liền xin mẹ dẫn đến nhà đó để nhận một con về nuôi với cam kết là sẽ lo sạch (dọn phóng uế) khi Chó làm bậy ra nhà. Gia đình đặt tên cho nó là Bích La (do đọc lái của 3 lít). Buổi đầu phải lo pha sữa đổ vào bình cho nó bú như trẻ sơ sinh rồi khi nó lớn, để tránh cảnh phải dọn đồ dơ của nó mãi thì PTV nghe lời người lớn khuyên là dẫn nó đến một chỗ bỏ hoang (nằm gần ruộng rau muống mà dân trong khu phố gọi là bãi chó ỉa vì đầy rác cùng phân... Chó). Đến bãi đất hoang đó, PTV nói với Bích La: "*Mày từ nay ra đây ị nha, làm bẩn trong nhà là bị ăn đòn đó*". Vậy mà con Chó hiểu lời vì từ đó không thấy nó phóng uế ra nhà nữa. Hàng ngày thì nó vẫn chạy thẳng đến bãi đất hoang này và gia đình chẳng phải lo cái vụ dọn đồ dơ của nó. Con Bích La quấn quýt trong nhà như một người bạn thân bất kể giờ giấc vì lúc nào cũng thấy có mặt nó. Có lần PTV nằm ngủ

trưa, thòng chân xuống dưới nền nhà thì đụng phải thân nó cũng đang nằm ngay tại đấy. Chân của PTV cạ lên cạ xuống cái phần bụng cùng lưng của nó và kể từ khi đó, mỗi lần mà thấy chân của chủ vừa thò xuống đất là Bích La chạy lại nằm ngay tại chỗ cũ như để chờ. Còn nhớ có lần trong khu phố người ta bảo nhau thức khuya, chờ xem hiện tượng Nguyệt Thực, PTV cũng chờ trước cửa nhà chung với con Chó. Ngồi, rồi PTV nói với nó: "*Mày biết Nguyệt Thực là cái gì không mà ngồi đây? Để xem hả?*". Bích La kêu ư ử như để trả lời mình. Có lần nhà trường tổ chức cho học sinh đi chơi Đà Lạt trong 3 ngày thì hôm đi, PTV dặn dò con Chó phải coi chừng: "*Tao đi, mày đừng chạy ra ngoài đường sẽ bị xe cán chết như Chó mẹ nha*". Ngày về, khi PTV vừa đặt chân vào đầu ngõ khu phố thì đã thấy Bích La từ nhà chạy ra đón rồi. Làm như nó nghe được tiếng bước chân của mình vậy. Khôn thể nhưng Bích La vẫn bị kẻ gian bắt mất từ khi nào mà gia đình không ai biết. Có lẽ vì thói quen PTV hay đánh sáo tay mỗi khi gọi Bích La nên cầu tặc biết và giả cách đánh lừa để bắt mất nó.

Giống Chó cũng có Tự Ái đấy, các bạn có tin như vậy không? Không phải PTV nghĩ như vậy đâu mà do đọc được một truyện viết về con Chó của một trại huấn luyện. Truyện có tựa là **Tự Ái Của Một Con Chó** nên xin kể lại đây. Chuyện lấy bối cảnh trong một trại nuôi dạy Chó cảnh sát. Trại này nuôi và huấn luyện Chó cho các cơ quan điều tra hay truy tìm tội phạm. Khi có một đoàn khách cấp trên đến thăm trại này và họ muốn biết việc huấn luyện cùng trí khôn của các con Chó cảnh sát trong trại ra sao thì Ban Điều hành trại xin đoàn khách đứng chung tất cả thành hàng tại sân trống. Ban Điều hành xin một người trong số khách (gọi là ông X) lấy ra một cái khăn tay và đưa khăn đó cho một nhân viên của trại. Người nhân viên này đi vào bên phía trong, dắt ra một con Chó và giới thiệu với đoàn khách đây là con Chó khôn nhất của trại. Người nhân viên cho con Chó ngửi cái khăn tay của ông X. Khi ngửi khăn tay đó rồi thì nhân viên tháo xích con Chó ra, nó liền chạy ngay đến hàng người của đoàn khách để tìm. Con Chó lần lượt đi qua từng người khách, dừng lại để đánh hơi rồi tiếp tục đi nữa. Đi, đánh hơi cho đến khi gặp ông X thì nó sủa vang. Xong việc, con Chó chạy đến trước mặt người nhân viên, ve vẩy cái đuôi như báo công của mình đã tìm ra chủ chiếc khăn tay đó. Thay vì gật đầu với nó như những lần trước thì người nhân viên lại lắc đầu quây quây, làm con Chó đứng yên. Nó chần chừ rồi như muốn làm vừa lòng người nhân viên, con Chó chạy quay trở lại hàng người của đoàn khách đang đứng để dò tìm lần nữa. Nó đi chậm rãi qua từng người, có lúc nó dừng lại, dí mũi vào chân một người khách nào đó đứng trong hàng để rồi sau cùng thì nó

ngừng lại ngay nơi ông X và sủa vang như báo tin: " *Đây này, ông này này, cái mũi của tôi không sai đâu* ". Đoàn khách trầm trở và có kẻ định vỗ tay thì người nhân viên dơ tay ra hiệu giữ yên lặng trong lúc mắt anh ta nhìn con Chó đang chạy đến. Con Chó đến trước mặt người nhân viên nhưng nó hoảng hồn lui lại ngay vì trông thấy sự giận dữ từ đôi mắt, bộ dạng của người chủ mình. " *Đi, đi kiểm lần nữa đi, mày sai rồi. Chó ạ!* ", người nhân viên nói lớn khi đưa ra cái khăn tay cho con Chó ngửi. Con Chó hít hà cái khăn tay rồi phải chạy đi lần thứ ba. Lần này thì con Chó đi ngửi chân từng người khách thật kỹ. Đến chỗ ông X nó dừng lại ngửi rồi lại đi ngửi chân người khác, người khác nữa. Ngửi cho đến hết hàng người rồi con Chó đi ra khỏi đoàn khách đang đứng chờ việc nó làm. Con vật có lúc đứng yên, không như đây nó là con Chó cảnh sát tinh khôn nhất của trại nhưng rồi nó quay lại hàng người và đến ngay nơi ông X thì sủa vang. Sủa rồi còn cắn vào quần ông khách này và định lôi ông ta ra cho người chủ của nó thấy. Người nhân viên xuất hiện, thay vì có cử chỉ hoan hỉ với con vật thì anh ta lại vẫn vẻ thất vọng trong bộ dạng lắc đầu, dậm chân xuống đất. " *Hôm nay là ngày gì hả trời, đúng là ông này rồi mà, cái mũi của mình nó bị cái gì vậy?* ", con Chó rảo bước về một chỗ mát dưới gốc cây đa trong sân trại. Nó bệt mông, chống hai chân trước đầy buồn bã lẫn bực tức trong tiếng kêu ư ử mệt nhọc. Nó ngồi đó, nhìn người nhân viên như đón xem thái độ của ông ta. Vẫn một vẻ thất vọng về con Chó của mình, người nhân viên im lặng chung với cái yên lặng của đoàn khách giữa sân trại. Con Chó ruỗi hai chân trước để nằm yên như không màng đến chuyện vừa xảy ra. " *Mình đã vô dụng rồi sao, có cái chuyện gì vừa xảy ra ở cái mũi của mình!* ". Nhìn con Chó, ai trong đoàn khách cũng thấy nó quá hay và họ không thể chờ lâu hơn được nữa nên đồng loạt vỗ tay khen. Tiếng vỗ tay rào rào đã làm con vật chú ý nên giương hai mắt nhìn. " *Kìa, ông chủ cười tươi đang rảo bước đến chỗ mình, hôm nay thái độ ông ta sao kỳ lạ vậy?* ", con Chó nhủ thầm. Người nhân viên đến gần bên con vật, tay ông ta vuốt ve vào mặt Chó và lấy từ trong túi áo ra các viên thịt khô nhỏ định để thưởng tài. Thật bất ngờ, con Chó nhồm thân lên, tránh ra khỏi tay người nhân viên và vùng chạy mất về phía bên trong của căn trại.

Khi đoàn khách về rồi thì người nhân viên vội đi tìm con Chó như muốn an ủi, như muốn chuộc lại cái lỗi mà anh ta đã làm với nó. " *Mình đã đi quá trớn, đã làm việc không nên làm với nó* ", người nhân viên nghĩ vậy và nói với con vật: " *Chó ơi! Cho tao xin lỗi mày. Lần này là lần đầu và cũng là lần cuối. Sẽ không bao giờ như vậy nữa. Tao xin hứa* ". Dù người

nhân viên làm đủ cách để chuộc lỗi với con vật nhưng con Chó vẫn bỏ ăn và sau cùng thì nó đã chết vì kiệt sức.

Người kể câu chuyện đó còn cho biết: **Giống Chó nó chẳng khác chi người, hiểu ý chủ rất nhanh và chỉ có điều nó không biết nói ra lời thôi.** Những người nuôi dạy Chó ở các trại huấn luyện hoặc ở người đi săn bắn, phải cần có Chó bên mình thì hầu như họ không bao giờ ăn thịt loài vật này.

Dù Chó có khôn đến đâu nhưng nó vẫn không thể phân biệt được kẻ gian người ngay có nghĩa là nếu chủ Chó suýt nó cắn ai thì nó sẽ cắn người đấy. Chó chỉ biết làm theo lệnh chủ và đây cũng là điều người ta ám chỉ bất cứ ai đó làm công việc của một tay sai luôn luôn vâng lời, không cần suy xét phải trái. Có một bài thơ ngắn trong nước đã minh họa thân phận cầu nô (PTV không nhớ tên tác giả):

*Bảo ra đường
Ra đường
Bảo nằm gằm giường
Nằm gằm giường
Bảo sửa
Sửa
Bảo im
Im
Thế thôi
Một đời con Chó*

Khi 2 quả bom nguyên tử thả xuống nước Nhật (ngày 6 và ngày 9 tháng 8 năm 1945) tại hai thành phố Hiroshima và Nagasaki làm cả trăm ngàn người chết thì ngay tại vùng bán kính của vụ nổ (khoảng 1km6), các sinh vật (từ con người đến các loài vật khác) đều biến mất như không từng hiện hữu trên đời. Lúc các toán người tình nguyện đến hai thành phố này để dọn dẹp (cũng như cứu giúp các nạn nhân còn sống sót) thì họ thấy một chuyện lạ là có vài con chó chết (điều tất nhiên) nhưng vẫn còn hình dáng cơ thể như bằng tro trắng hoặc tro đen. Xác chó đó giống tương tự như hạt điều (đào lộn hột) mà người ta thường vùi trong than nóng để

cháy hết chất dầu bao ở vỏ hạt rồi sau đó sẽ đập bỏ vỏ than này mà lấy hạt bên trong ra ăn. Cũng không có nhiều xác con Chó bằng than đó để gây một sự chú ý lớn lao thành một cuộc nghiên cứu sâu rộng hòng tìm hiểu lý do tại sao. Có người thì cho là có thể các con Chó đó tình cờ ở trong các chỗ kín đáo, an toàn hơn các chỗ khác (khi bom nguyên tử rơi xuống nổ) nên thân xác chúng mới không tan thành bụi mà còn để lại hình hài bằng tro đen tro trắng. Và, có người thì cho xác tro của các con Chó đó là loài Chó mực (đen) hết cả.

Người không ăn thịt Chó thì cho ngoài việc con vật này sống gần gũi bên cạnh giống người đến mức độ gần như là một người trợ thủ, người bạn tin cậy nhất nên làm sao có thể ăn thịt nó được. Chó không chê gia chủ nghèo. Ta có cho nó ăn ngon hay bỏ đói trong ngày thì đêm tối đến, nó vẫn canh giữ nhà ta nghiêm nhặt, thấy trộm vào nhà sẽ sủa báo động. Lỡ vì một lý do gì mà con Chó phải chia ly với chủ thì khi tình cờ gặp lại, nó sẽ chạy đến vẫy đuôi nhận cổ nhân ngay. Cái tình của nó có khi còn hơn của con người nữa. Trẻ nít trong nhà khi chột bụng, lỡ phóng uế ra thì chính con Chó lại cần mẫn thu dọn cái bãi thải đó ngay. Con Chó còn dọn cả các đờm, rãi, đồ ói mửa của trẻ nít (có khi của cả người lớn) nữa mà ít khi có người để ý đến điều này. Dọn các uế vật này vào bụng, rồi sẽ biến thành máu thành thịt của Chó, không hiểu những người thích Hạ Cầy Tơ có biết không?

Có người đã lấy các câu (của các nhà thơ Tản Đà và nhà văn Vũ Bằng):
" *Thức ăn ngon mà chỗ ăn không ngon, không ngon. Khung cảnh ngon mà không có bạn bè ăn chung cũng không ngon* ". Nhưng họ lại sửa thêm: " *Tất cả đều ngon, nhưng ăn thì phải đúng trong cái thời tiết lành lạnh và thức ăn phải là thịt Cầy thì mới tuyệt ngon* ".

Ai trong đời chắc cũng từng thấy cảnh một bầy 3, 4 con Chó kéo nhau ra đuổi một người đàn ông chạy xe đạp trên đường. Lũ Chó này vừa đuổi vừa sủa inh ỏi và tiếng kêu của chúng còn kéo thêm các con Chó từ nhà khác chạy ra phụ họa sau xe người đàn ông đó mà không là xe một người khác. Lý do, ông ta là chủ một tiệm Cây Cờn trong vùng. Tại sao lũ Chó đó lại đuổi theo ông ta? Vì người ông còn vương mùi Chó (mỡ, máu, thịt...) ám vào quần áo nên chúng nhận diện ra ngay ông, một tử thần? Có ông chủ tiệm Cây Cờn phải bỏ nghề sau một cơn bệnh nặng cả tháng trời mà lý do là vì giết phải một con Chó cái có chữa nên sau đó vì sợ mà sinh bệnh. Theo lời kể, con Chó này đã chấp hai chân trước của nó để van

lạy ông ta xin được tha mạng nhưng vẫn không thoát. Một tiệm thịt Chó ngoài miền Bắc (vùng Nhật Tân) phải đóng cửa giải nghệ vì lý do: người chủ ngã vào chảo nước sôi cạo lông mà chết. Có ông chủ tiệm Nai Đồng Quê đột nhiên phát bệnh dại và chết nhanh chóng. Tìm hiểu nguyên do, ông ta mua phải con Chó mắc bệnh, khi làm thịt vì tay có vết xước và vô tình để dính vào nước bọt của Chó nên nhiễm trùng mà không biết để chích ngừa.

Một chợ bán thịt Cầy bên Tàu.

Không phải chủ tiệm Nai Đồng Quê nhưng có người cũng bị Chó rượt sủa inh ỏi mỗi khi họ đi ngang qua nhà. Đó là những người mưu sinh bằng nghề bán hoặc đổi nồi xoong-chậu Nhôm lấy Chó. Nhà một ông trong khu phố PTV sống có con Chó lớn vẫn chạy ra đường cắn người qua lại. Hàng xóm kêu ca mãi nên gia đình ông quyết định bán con Chó đi cho yên chuyện nhưng có việc khó là không ai bắt nó được vì quá dữ kể cả người nhà. Sau, đám nồi xoong-chậu Nhôm dẫn một ông đến mới bắt được con Chó. Khi đến nhà, ông này vào tận nơi con Chó nằm dưới gầm giường và trải cái bao bố chỉ xanh xuống sàn phòng rồi mở miệng: " Vào đây! Vào ". Ai có mặt ở đó đều nghĩ ông này chẳng dễ gì bắt nó được. Không ngờ, con Chó từ từ bò lết chui vào cái khố tải và ông ta chỉ việc cột chặt miệng bao rồi mang đi. Nó đã gặp phải người có cốt Vua của Chó.

Một người chủ tiệm Cây Cờn kể cho PTV rằng: Chó cho thịt ngon không phải nhất Bạch-nhì Hoàng-tam Khoang-tứ Đốm như người ta truyền tụng. Thịt Chó ngon nhất phải là con Chó không già cũng không non tơ. Cái thứ Chó tuổi chanh cốm trung bình từ hai năm tuổi trở lên mà ta có thể ví với các thiếu nữ dậy thì kiểu: Xanh lên ngọn tóc, nhựa căng vú đào. Nhưng mà, Chó cho thịt thơm ngon nhất lại là con Chó xà mầu tức bị bệnh ghẻ ngoài da. Ông ta thêm: " *Có thể do bị xà mầu đã làm cơ thể con Chó phải tiết ra các chất để chống bệnh (chó đâu thể tự bôi thuốc ghẻ như người) nên các chất đó mới làm cho thịt của nó thơm ngon khác thường. Tương tự như ở trong rừng, cây Gió bầu nào thân bị thương (do mảnh bom, sấu đục, dao chặt...) thì trong các thớ gỗ nó mới có nhiều chất nhựa mà người ta gọi là Trầm đọng lại. Chó nào càng xà mầu nhiều thì thịt càng thơm* ". Tất nhiên khi cạo lông rồi và sau khi thui rơm, sẽ cho mầu da vàng lờm, bố ai mà biết được đây là Chó ghẻ nặng.

Người ăn thịt Chó thì cũng có lúc Chó ăn thịt người và đó là hình ảnh thường thấy ở cảnh chiến tranh khi Chó hoang vực đầu ăn ngấu nghiến xác người chết nằm trên đường. Ở Hoa Kỳ đã có trường hợp một ông cụ nuôi 3, 4 Chó cưng trong nhà rồi một lần thân nhân của ông gọi phone mà không được liền đến nhà thăm dò thì mới biết ông ta đã bị đàn Chó cưng trong nhà ăn gần hết xác. Lý do: Ông cụ bị bệnh nằm chết trên giường, không ai lấy thức ăn trong tủ lạnh cho Chó và Chó cũng không thể mở cửa ra ngoài nên khi đói, chúng đã ăn thịt ông chủ.

Thấy ai đó có các hành vi càn rỡ, đểu cáng, đê tiện... người ta thường chửi kẻ đó là Đồ con Chó, thẳng Chó, thứ Chó thì trong ngôn ngữ của loài Chó, có bao giờ chúng sủa nhau bằng câu: Đồ con Người, thẳng Người, thứ Người không?

Dựng Bia Mộ Chó:

Có những người nuôi Chó trông nhà và khi nó chết, họ đem chôn. Hàng xóm hỏi mua hoặc xin con vật, họ không cho và nhất quyết chôn là chôn. Tại sao họ làm việc này? Sống bên nhau thời gian dài nên khi con Chó chết, chủ nấy lòng thương cảm coi nó như người. Một người chủ không những đã chôn mà còn làm bia mộ kể lòng trung thành của Chó đó là cụ Phan Bội Châu. Theo lịch sử, cụ Phan Bội Châu (1867-1940) là một danh sĩ và là nhà cách mạng Việt Nam, hoạt động trong thời kỳ Pháp thuộc.

Ngày 30 tháng 6 năm 1925, cụ bị thực dân Pháp bắt cóc tại Thượng Hải giải về nước xử án tù chung thân nhưng do phản ứng của đồng bào trong nước nên chúng cải án thành quản thúc tại gia sống ở Huế (vùng Bến Ngự) cho đến khi chết. Sống một mình trong căn nhà tranh, không vợ con cùng người thân thích, cụ Phan có nuôi một con Chó đặt tên là Vá (khi nó mới được 3 tháng tuổi) cho đến khi nó chết (ngày 21 tháng 5, 1934) thì cụ lại nuôi con Chó thứ hai và tên là Ky nhưng chỉ được 3 năm sau thì con này cũng chết luôn. Từ đó, cụ Phan không nuôi Chó nữa và lập mộ, dựng bia cho hai con Vá, Ky. Bia ở mộ Chó Vá ghi hàng chữ: Nghĩa Dũng Cầu con Vá Chi Trùng và ở mộ Chó Ky: Nhân Trí Cầu Ky Chi Trùng. Ngoài ra, bên cạnh hai mộ bia Chó, cụ Phan Bội Châu còn dựng bốn tấm bia khác, mỗi tấm cách nhau chừng 40 cm (viết bằng chữ Tàu và chữ Việt) kể về lòng trung thành, gan dạ của chúng. Từ xưa đến nay, chuyện người lập bia mộ và kể công Chó như trường hợp của cụ Phan Bội Châu ở nước ta gần như hiếm thấy nếu không nói là độc nhất vô nhị.

Bia ở mộ con Vá ghi: *" Vì có dũng, nên liều chết phấn đấu, vì có nghĩa nên trung thành với chủ. Nói thời dễ, làm thật khó, người còn vậy, huống gì chó. Ôi con Vá này, đủ hai đức đó, há như ai kia, mặt người lòng thú, nghĩ thế mà đau, dựng bia mộ chó "*.

Bia ở mộ con Ky ghi: " Người hơi có đức nhân thường kém về phần trí, người hơi có đức trí thường kém về phần nhân. Vừa trí vừa nhân thật là hiếm thấy ! Ai ngờ con Ky này lại đủ hai đức ấy. Chung nhau thờ một chủ, thời xem là anh em, chẳng bao giờ như mèo với chó, thật là nhân đó. Thấy không phải chủ thời xem bằng cừ thù, chẳng bao giờ vì miếng cơm dẫn dụ, thật là trí đó. Trí vừa nhân. Nhân vừa trí, trong giống súc mà người, e đến mày mới thấy. Mày sao vội chết ! Hỡi trời! Hỡi trời! Lòng ta đau đớn, phải tạc mấy lời. Đau đớn quá ! Đau đớn quá ! Kìa những hạng muông người! " (trích từ bài viết của tác giả Nguyễn Cẩm Xuyên trong Kiến Thức Ngày Nay số 724, số ra ngày 20 tháng 9, 2010).

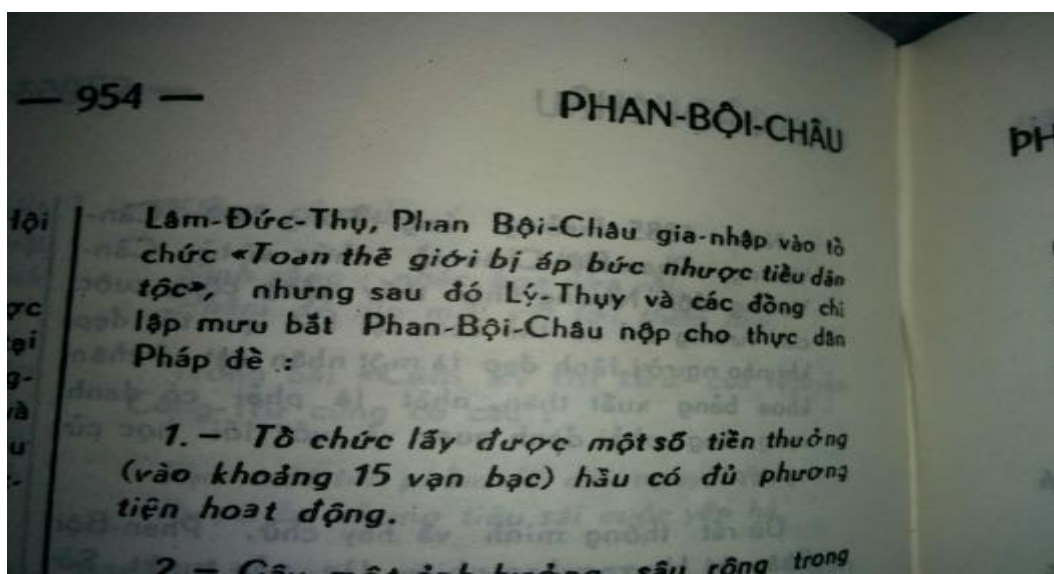
Nhân nói về việc cụ Phan Bội Châu thì báo chí trong nước (kể cả mạng Wikipedia) đều không nói rõ vì đâu mà có vụ bắt cóc này tức do đâu mà thực dân Pháp biết đường đi nước bước của cụ để ra tay? Chính Lý Thụy và đồng bọn lập mưu báo tin cụ Phan cho thực dân Pháp bắt để:

Tổ chức lấy được một số tiền thưởng (vào khoảng 15 vạn bạc) hầu có đủ phương tiện hoạt động.

2. Gây một ảnh hưởng sâu rộng trong việc tuyên truyền tinh thần ái quốc trong quốc dân.

Thực dân Pháp giải cុ Phan từ Thượng Hải về Hương Cảng rồi về Hải Phòng và giam tại nhà giam Hỏa Lò-Hà Nội dưới cái tên giả Trần Văn Đức. Ngày 23 tháng 11 năm 1925, thực dân Pháp xử án tử hình cុ Phan và khi tin này loan ra, cả nước Việt phản đối. Thấy dư luận bất lợi, thực dân Pháp hủy bỏ bản án và cải sang an trí cុ tại Huế. Muốn mua chuộc cុ Phan, Toàn quyền Pháp khi đó là Alexandre Varenne (mới nhận chức ngày 18 tháng 11, 1925) mời cុ Phan nghỉ 1 đêm ở phủ Toàn Quyền (dinh Norodom tại Sài Gòn) và đề nghị cុ giữ chức Học Bộ Thượng Thư hoặc làm cố vấn riêng cho Toàn quyền nhưng cុ từ chối. Chính thời gian an trí ở Huế, cុ Phan đã nuôi hai con Vá và Ky.

Lý Thụy là tên khác của Hồ Chí Minh trong thời gian hoạt động tại Trung Hoa (1924-1927).

Để chấm dứt bài viết này thì PTV xin chép một bài thơ đã thấy từ khi còn nhỏ dán ở vách một tiệm Mộc Tồn. Bài thơ đó có tựa là: Bài Vè Thịt Chó.

Bài Vè Thịt Chó

*Nghe vè nghe vè
Nghe vè thịt Chó
Thằng nào chịu khó
Bắc nước cạo lông
Đứa nào ở không*

Đi mua đồ nấu
Đứa nào muốn nấu
Mua rượu, mua bia
Đứa nào không ưa
Thì đi chỗ khác
Tao làm một lát
Xúm lại mà ăn
Đừng có lảng xãng
Người ta đàm tiếu
Con Chó nhỏ xíu
Chín mười người ăn
Nhớ đừng xía rãng
Sau bữa tiệc Chó
Tý thịt dính đó
Ba ngày còn thơm
Xía ra ăn cơm
Cũng còn ngon chán
Nếu mà có ngán
Rượu trắng đưa cay
Vừa uống vừa say
Cao lương không đổi
Thịt Chó ăn tối
Mát ruột ngủ ngon
Vợ chồng thêm con
Thật là vui vẻ
Nghe vè nghe vè
Nghe vè thịt Chó
Thằng nào chịu khó
Bắc nước cạo lông

...

Phạm Thăng Vũ

Grand Rapids-Michigan

Jan 28, 2018

Nguồn: <https://nhavanphamthangvu.wordpress.com/2018/01/30/nam-mau-tuat-2018-noi-chuyen-con-cho/>

www.vietnamvanhien.net